

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 151

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימתו"

כיצד לחיות? והיכן נמצא, 'בן אדם'?
מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

ומובא בחז"ל: שאם היה איוב שותק ומצדיק על עצמו את הדין, היה מקדש שם שמים לעיני כל בני דורו והיה מקבל שכר, שהיו אומרים בתפלה 'אלקי איוב' כשם שאומרים 'אלקי אברהם' (תו"כ יח).

ולמה דוקא רק עכשיו שמע על מיתת שני בני אהרן? למה רק עכשיו אחזתו חרדה, רק לאחר שלקה ביסורים שקרה אסון בכניו ומשפחתו, מדוע רק עתה נזכר בצערו של אהרן ואסון מיתת בניו? אלא, רק לאחר שבאו עליו יסורים וצרות בניו, רק אז יש אזן קשבת יותר לשמוע ולשים לב לצרות זולתו, רק עתה שם לנגד עיניו את צדקת אהרן ואת השתיקתו, את תמימותו ואהבת לבו להשי"ת, כי מי שטעם את טעם התבשיל, רק הוא יודע את טעמו.

"זכרה ירושלם ימי ענייה ומרויחה"
(איכה א ז) **בימי עניותה, זכרה מרדין שמרדה בהקב"ה** (איכה רבה א לד). כאשר נמצא אדם במצב שהשעה משחקת לו, אי אפשר לדבר אליו כי הוא מחזיק בדעתו בצורה איתנה, קשה להוכיח לו את טעותו, הוא משוכנע שהצדק אתו וכל המתוכחים אתו, לפי דעתו הם טועים, אין לו אזן קשבת לשמוע צרות של אחרים, לבו אטום ואין לו זמן לשים לב לאנחות של חבירו. ומתי אפשר לדבר אליו, כאשר יורד מנכסיו, כשהוא יורד מגדולתו, כשהוא בימי עניותו, אז מתחיל הוא להתפכח, הוא מתחיל לקבל עינים אזנים ולב להרגיש את צרות זולתו, לשמוע **המשך בעמ' 2 <<<**

איוב וטפחה על פניו, מתרעם היה על דינו של הקב"ה שדן אותו ביסורים קשים ואסון כבד בא על בני ביתו ומשפחתו והנה שומע איוב כי איננו יחיד בדינו, כי



גם על אהרן הכהן קדוש ה' באו יסורים, מתו על פניו שני בניו צדיקים וקדושים, שמושה רבינו אמר עליהם שהם יותר גדולים ממנו ומאהרן אחיו וכי לא נמצא בישראל כמוהם מלבד משה ואהרן והם נקראו; **"אצילי בני ישראל"** (שמות כד). (זה"ק אחרי).
גבורתו של אהרן נתגלתה לאיוב בצורה בולטת, שעל אף הכל, הוא שותק, לא רק שאיננו צועק, אלא, הוא מחריש. ולא רק מחריש מלדבר, אלא גם איננו מהרהר. ותמונה זו מפעימה את איוב, הוא מתפעל למול צדקתו של אהרן, גבורתו ומדרגתו באהבת ה'. שתיקת אהרן השתיקה את התרעומת של איוב כלפי שמיא.

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימתו" (ויקרא טז א)

'ר' אחא ור' זעירא פתח: "אף לזאת יחרד לבי ויתר ממקומו" (איוב לז א). מהו **"ויתר"**? יקפץ. **כד"א: "ליתר בהן על הארץ"** (ויקרא יא כא). אמר הקב"ה: **"לא יהיו בניו של אהרן דומין למטהו שנכנס יבש ויצא לח"ט טיטוס הרשע נכנס לבית קדשי הקדשים וחרבו שלופה בידו גידר את הפרוכת ויצאת חרבו מלאה, דם נכנס בשלום ויצא בשלום. ובניו של אהרן נכנסו להקריב ויצאו שרופים. הה"ד: "אחרי מות שני בני אהרן"** (ויקרא רבה ה)

אמר איוב: **"אף לזאת יחרד לבי"** ומתרגם: **"על בניו דאהרן אתנבני"** (יונתן איוב לז א). כיון ששמע איוב מיתת שני בני אהרן, אחזו חרדה, הוא שמע על האסון שקרה לאהרן ואחר כל זאת נאמר עליו; **"וידם אהרן"** (ויקרא י ג) שתק גם הוא (איוב) וקבל את הגזירה באמונה ואהבה, אין דבורים ואין הרהורים כלפי שמיא, צער שעלה עד לשמים כפלים מצער של אהרן, כמו שכתוב: **"וימת נדב ואביהוא לפני ה' בקהרם אש זרה לפני ה'"** (במדבר ג ד). פעמיים חזר ואמר **"לפני ה'"** ופעם אחת כתיב: **"על פני אהרן אביהם"**. מלמד; שהיה קשה לפני הקב"ה מיתתם של נדב ואביהוא כפליים מאביהן (ילקוט מתנות כהונה).
השמועה הזו על אהרן החרידה את

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה המלך דברים הטעונים גניזה

1 >>> המשך מעמ' 1

את הקולות והאנחות של העשוקים והנדכאים.

"לֹכֵן יִרְאוּהוּ אֲנָשִׁים לֹא יִרְאֶה כָּל חֲכָמִי לֵב" (איוב לז כד), אומר רש"י: "לֹכֵן יִרְאוּהוּ אֲנָשִׁים" - ורבותינו פירשוהו על איוב, שאמר לו אליהו; לפי שהיית מטיל אימה יתירה על דורך חנם, לפיכך לא זכית להתקיים לך בנים חכמי לב' (איוב לז כד).

ומתעוררת השאלה איפה מצינו שהיה איוב מטיל אימה על בני דורו? והלא דוקא מצינו שהיה אהוב לדורו, כדרז"ל; **"איוב נח נפשיה, נאיטרדיו פולי עלמא בהספדיה"** (סוטה לה).

"דרש רבי עקיבא מעשה דור המבול בגנוק של מדי ולא בכו וכיון שהזכיר להם מעשה איוב מיד בכו" (ב"ר לג ה).

"עשה איוב ארבעה פתחים לביתו - זיהיו עניים בני ביתך. וכשנפגשו זה בזה, אמר אחד לחברו: "מאין אתה בא?" "מתוך ביתו של איוב". "ולאן אתה הולך?" "לביתו של איוב" (אבדר"ג ז).

ועוד מצינו שכתוב: **"צֶדֶק לְבִשְׂתֵי וַיִּלְבְּשֵׁנִי כַמְעִיל וַצְנִיף מִשְׁפָּטֵי עֵינַיִם הֵייתִי לְעוֹר וְדִגְלִים לְפֶסֶח אֲנִי אֵב אֲנֹכִי לְאֲבִינֹנִים וְרֵב לֹא יְדַעְתִּי אֲחַקְרֶהוּ וְאֲשַׁבְּרֶה מִתְלַעוֹת עֹנָל וּמִשְׁנֵי אֲשֶׁלֶיךָ טָרֶף"** (איוב כט, יד יז).

ומפרש על כך המלבי"ם: **"עֵינַיִם הֵייתִי לְעוֹר וְדִגְלִים לְפֶסֶח" - ומוסיף, שלא הייתי עושה כמי שמרכיב חגר על גבי סומא, שישמשו זא"ז, רק "דִגְלִים לְפֶסֶח" הייתי אני לבדי. דהיינו; שנתן מעות לכ"א בפ"ע. והמליצה, שהיה נותן עצות למי שהוא "עוֹר" בדבר. "אֵב אֲנֹכִי לְאֲבִינֹנִים" - שאין להם מאומה. "וְרֵב" של איש אשר "לא יְדַעְתִּי אֲחַקְרֶהוּ" לראות אם הוא צדיק בריבו, ואז "וְאֲשַׁבְּרֶה מִתְלַעוֹת עֹנָל" שבם יאכל את הטרף. והטרף הנמצא "וּמִשְׁנֵי אֲשֶׁלֶיךָ טָרֶף" ואחזירהו לבעלים. והטרף שכבר אכל, אשבר מתלעותיו. ר"ל; אעניש אותו, על השוד והעושק" (מלבי"ם איוב כט טו - יז).**

אם כן איפה היה נראה ממנו שהוא מטיל אימה על בני דורו?

ואפשר לומר: כי בזה שהיה מערער על דינו של הקב"ה והיה שולח לשונו לדבר נגד ה' וקרא תגר על מדותיו של הקב"ה. וכששמעו בני דורו את דברי איוב ואת תגובתו כלפי שמיא, בזה היה מחליש אצל בני דורו את התשוקה והשאיפה להיות בני תורה, הפיל את רוחם צינן את התלהבותם והערכתם ללומדי תורה, הביא אותם לידי הרהורים שאי אפשר לתלמיד חכם להתקיים על חכמתו ומדרגתו. הוא

יצר תמונה שכאשר בא נסיון על תלמיד חכם, נהרס ומתמוטט כל הבנין הרוחני שלו. ולכן **"לא זכית להתקיים לך בנים חכמי לב"**. ואיוב היה הראשון שהפסיד במערכה שהטיל אימה על בני דורו ולקח בגופו ובכניו. (מעייני החיים).



"וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חַקְתִּי וְאֶת מִשְׁפָּטֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאָדָם נָחִי בְּהֶם אֲנִי ה'" (ויקרא יח ה).

ברחובות אתונה טייל אדם, עצר כל אזרח שפגש ושאל כל אחד את אותה שאלה; **כיצד לחיות?** שאלה זאת המשיך לשאול כל ימי חייו את כל שבא אתו במגע, שואל זה היה **סוקרטוס הגדול** שבאומות העולם.

אדם אחר בתקופה אחרת הלך בעוד היום גדול ואבוקה בידו, כאשר שאלוהו: **למה הוא מחזיק אבוקה בצהרים? השיב: "אני מחפש בן אדם!"**

גם זה היה באתונה והמחפש הזה היה אחד מגדולי הוגיה, באתונה שאלו כיצד לחיות? וחפשו בנרות בן אדם! בירושלים, לא הוצרכו לשאול! שם ידעו כיצד לחיות! ושם חיו בכל התקופות בני אדם.

כיצד לחיות? **"וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חַקְתִּי וְאֶת מִשְׁפָּטֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאָדָם נָחִי בְּהֶם"**. בורא החיים גילה לנו כיצד למלאות את החיים, כלי חיינו הוא דל להכיל את כל התוכן העצום אשר הבורא נתן לנו, כל פנה בכלי זה מלאה וגדושה במחשבה, דבור ומעשה, אין רגע ריק בחיי התורה ואין צורך לחפש אדם תורני באבוקות.

ממשה רבינו עד אחרון הנביאים, מעזרא הסופר ועד שמעון הצדיק, עד רבינו הקדוש ועד רבא ואביי, עד רבותינו הרמב"ם והרמב"ן ועד המחבר והגר"א, החפץ חיים והחזון איש, 'תורת האדם' גידלה את האדם השלם, בכל דור ודור. השמות שזכרנו הם שמות השלמים שהתפרסמו ע"י ספריהם ופעולותיהם, אבל אינם בודדים בצורותיהם, ישנם רבבות שלמים וגדולים אשר לא נודעו בשמותיהם, או שרבים יודעים מהם, אבל לא כל בית ישראל.

ואנחנו הדור האחרון הזה, גם אנחנו יכולים לדעת כיצד לחיות, גם כל אחד מאתנו מסוגל להיות האדם השלם כדברי הרמב"ם: **"כי כל אחד מבני העולם, אם רצה השלמות, היה קרוב ממש רבינו ע"ה"** (הרמב"ם פרקי הצלחה). הלא תורה יש לנו! והיודע כיצד לחיות והוא חי כפי ידיעתו הרי יגיע לתכלית החיים! דברי

תורה אינם דברי עיון מופשט, בתורת החיים משולבים הלמוד והמעשה.

תורה בלי מעשה - אינה 'תורת חיים'.

ומצוה בלי תלמוד תורה - אינה מלוא החיים.

אומות העולם מנסים לפענח את חידת העולם, ע"י סיכום גילויי כל המדעים על מהות העולם והחיים וזוה יוצרים השקפת עולם אשר לפעמים היא גם מגיעה למסקנה מעשית ולפעמים היא נשארת השקפה עיונית (תאוריה) שאין בה כל הוראה כיצד לחיות את חיי היום יום, תורה, אינה השקפת עולם, שהרי איננה השקפה, אלא היא, חכמת בנין העולם עצמו. שראינו בגמרא: **'מאי בנאינ? אמר ר' יוחנן: "אלו ת"ח שעוסקים בבנינו של עולם כל ימיהן"** (שבת קיד.). התורה היא חכמת בנין העולם. על כן תלמידי חכמים הם הבנאים שעוסקים בבנינו של עולם. **איזה עולם? עולם האדם!**

שני שלבים מוכרח אדם לעבור עד שהוא משיג את מטרתו להגיע לידי מדרגת השלמות; לראשונה עליו להכנס לתוך עולם התורה, זה מחייב לויתור על הרבה רצונות אישיים ודומה ממש להתגייסות לצבא, לוקחים מהחיל את הבגדים האזרחיים והוא הופך למספר צבאי, אין לו רצון עצמי, כי מפקדיו כופים עליו את סדר החיים הצבאי, אולם בשלב מאוחר יותר כאשר הסתגל לחיים הצבאים, הוא רואה לפניו הרבה אפשרויות לעלות בסולם הדרגות הצבאיות ולנצל את כשרונותיו לשם עליה זו.

עם ישראל נקראים; **"צְבָאוֹת ה'"**. דכתיב: **"וַיְהִיבְעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יִצְאוּ כָּל צְבָאוֹת ה' מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"** (שמות יב מא). וזוהי מהותו של עם ישראל, צבא ה' בעולם, הנלחם למען רצון ה' עם כל העולם, היינו: עם עצמו! אדם מישראל הנכנס לעול המצוות, לצבא ה' אלוקי ישראל, הוא מתגייס ומעתה אין לו, אלא לציית לפקודת אלוקיו, הוא לובש מדים; ציצית ותפלין, אוחז חרב, לומד מלחמה, תפלה ותורה; **"בְּחַרְבֵי וּבִקְשָׁתֵי" - 'בְּצִלוֹתֵי וּבִכְעוֹתֵי'** (אונקלוס בראשית מח כב). ופקודת צבא ה' מחייבות גם מחשבה ודבור, לא רק מעשה. אולם המתרגל בעבודתו בצבא ה' מוצא בה ספוק רב ומתברר כי שוב אין המשל דומה לנמשל, לא היתה כאן השפלה לאדם המתגייס, לא נלקחה ממנו אישיותו, אלא עומד מצא את עצמו וסולם מדרגות רבות עומד עתה לפניו לעלות בו, להיות הוא עצמו, יותר ויותר נעלה במדרגה. ('עלי שור' עמ' כ'). ■

מצוה

פסח שני

פסח שני בא ללמדנו שגם למי שהיה מרצונו טמא, או הלך בדרך רוחנית רחוקה, ניתנת הזדמנות לתקן

הילולא גדולה שנערכה במערת שמאי והלל שבמירון. מאוחר יותר מוזכר קברו של ר' יהודה ואביו אילעאי, שבין מירון לצפת כמקום שאליו נהרו המונים ביום זה בששון ובשמחה. בימינו, מיוחס היום כיום הסתלקותו של רבי מאיר בעל הנס ורבים עולים לציון המיוחס לו בטבריה מתפללים ונותנים צדקה לעילוי נשמתו.

בעל 'אמת ליעקב' מביא את דברי הגמרא (בבא בתרא י.): **'אָמַר לו רַבִּי עֲקִיבָא: ... וְאָנוּ קְרוּיִם: "בְּנֵי" שְׁנֵאמַר (דברים יד): "בְּנֵי אֲתֶם לֵה' אֱלֹקֵיכֶם"'**. ידועה המחלוקת בין רבי מאיר לבין רבי יהודה (קדושין לו.). שר' יהודה אומר: **'בזמן שאתם נוהגים מנהג "בְּנֵי" אתם קרויים "בְּנֵי" נוהגים מנהג "בְּנֵי" אין אתם קרויים "בְּנֵי"'**. רבי מאיר אומר: **'בין כך ובין כך, אתם קרויים "בְּנֵי"'**. ועל כן נהגו בני ישראל בכל הדורות לנדב צדקה לזכרון שמו של רבי מאיר, בעל הנס, שאמר שאפילו שאיננו עושים עדין את רצונו של מקום כפי שצריך, למרות הכל, נקראים **"בְּנֵי"**. ■

שמצה וחמץ יהיו עמו בבית ביום זה. בעלי המוסר נהגו לומר: כי פסח שני מלמד כל אחד מאתנו ולא רק את מעוכבי הקרבת הקרבן בזמנו שלעולם לא מאוחר מדי. ותמיד ניתן לתקן, אפילו



ציון רבי מאיר בעל הנס

מי שהיה טמא, או שהיה בדרך רוחנית רחוקה. גם אם הסבה היתה לכם כלומר: מרצונכם החפשי, ניתנת לנו הזדמנות נוספת לתקן. חכמי הקבלה נהגו לעלות ביום זה, יום י"ד באייר, לקברי קדמונים ולא ידוע אם קיים קשר בין פסח שני למנהג זה. בעדויות מהעבר הרחוק מסופר: על

בזמן שבית המקדש היה קיים, מי שלא הקריב קרבן פסח במועדו משום שהיה טמא, או בדרך רחוקה, היה חייב להקריבו בי"ד באייר. ביום רביעי הקרוב נוהגים זכר לאותו חיוב.

יש הנוהגים לאכול ביום זה מצה, אך רבים מגדולי הפוסקים הקפידו שיעשו זאת יחד עם אכילת חמץ, אחרים הקפידו שלא לאכול כליל ט"ו, כדי שלא יראה כ'בל תוסיף' וגם משום שאין כל קשר דיני בין אכילת מצה ביום זה לבין הקרבת קרבן הפסח והאכילה אינה אלא להזכיר מהותו של יום ולא את הלכותיו.

יחד עם זאת נוהגים באותו יום שמחה, שהרי על אף שהוא אינו יום חג אלא למי שנמנע מהקרבת הפסח במועדו ולא לכלל ישראל, הוא נזכר ב'מגילת תענית' כיום שמחה כללי.

בעל ה'יעבץ' כותב: כי הטעם שנקבע פסח שני ליום זה, שהוא חדרש לאחר הפסח ולא שבועים אחריו כמו כל פרק זמן שנקבע להטהר, משום שבשנה הראשונה לצאת בני ישראל ממצרים אכלו מהמצות עד ליל ט"ו באייר. ונראה, שמכאן המנהג

פרקי אבות

'דַע מַאִין בָּאת וְלֹאן אֶתָּה הוֹלֵךְ'

'וְלֹאן אֶתָּה הוֹלֵךְ' נאמר בלשון הוה, מדוע?

בקלות ראש? נכנסו הדברים ללבו ותיקן את דרכיו.

חז"ל אומרים: **'אם פָּנַע בְּךָ מִנְּגִל זֶה, (כלומר: יצר הרע) מִשְׁכְּהוּ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ'.** **'אם נצחו מוטב ואם לאו, יקרא קריאת שמע... ואם לאו, יזכיר לו יום המיתה'.** מסביר הגאון מוילנא כי על זה נאמר במשלי (יט כא): **'דְּבֹת מַחְשְׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ נְעִצָת ה' הִיא תְּקוּם'**. אם יצר הרע מכשיל את האדם במחשבות חטא ובהרהורי עבירה **'נְעִצָת ה' הִיא שְׁתָּקוּם'** - תלמד תורה, תקרא קריאת שמע ותזכיר יום המיתה. **תורה, קריאת שמע ומיתה ראשי התבות: תקו"ם.** ■

מקרב אותו ליום המיתה. משל למלך: שהיה לו אח פוחז. בקש לרסן אותו. הזמין אותו לאכול אצלו, הושיבו ליד השלחן וציווה לתלות מעל לראשו חרב חדה, קשורה בחוט דק, אך חזק. כשישב האח לאכול ראה את החרב מעליו ונחרד עד שלא יכל לאכול דבר. שאל אותו המלך: **'למה אינך אוכל ולמה פניך רעים?'** השיב לו: **'איך לא אהיה עצוב כשמעל לראשי תלויה חרב חדה שבכלרגע עלולה ליפול ולהתקע בראשי?'** אמר לו המלך: **'אם אתה מתירא מפני החרב הזו, למה אין אתה מתירא ממה שעלול לבוא עליך אם תוסיף לנהוג**

במשנה הראשונה בפרק שלישי שאנו לומדים בשבת זו, אומר רבי עקיבא בן מהללאל, שעליו העיד רבי יהודה שאין עזרה ננעלת על אחד מישראל בחכמה וביראת חטא כעקיבא בן מהללאל (פסחים סה:): **'הַסְתַּפַּל בְּשִׁלְשֵׁה דְּבָרִים וְאִין אֶתָּה בָּא לִידֵי עֲבָרָה. דַּע, מַאִין בָּאת וְלֹאן אֶתָּה הוֹלֵךְ וּלְפָנֵי מִי אֶתָּה עֲתִיד לִתֵּן דִּין וְחֶשְׁבוֹן'.** **'וְלֹאן אֶתָּה הוֹלֵךְ'** נאמר בלשון הוה ולא נאמר: **'וְלֹאן' תלך.** מדוע? אומר ה'מדרש שמואל': שהדבר בא להודיענו שבכל רגע ורגע בח ייו של האדם, מיום היולדו, הוא צריך לזכור שהוא הולך לבית עולמו. כל רגע ורגע



פרשת 'אחרי מות קדושים'

"קדשים תהיו כי קדוש אני"

לכל דבר ודבר יש גדר וגבול, גם למידת הפרישות

לעתים נוכח האדם כיצד תלמידי חכמים פוסלים פלוני על שום פגם כלשהו שמצאו בו. למתבונן מן הצד נראה הדבר תמוה עד מאד, שכן ישנם רבים אחרים אשר הם פגומים במדה רבה יותר ובחטאים חמורים לאין שעור וחוטאים במעשה עבירה ממש, אך למרות זאת לא נפסלו ע"י אותם תלמידי חכמים.

כתב על כך רבי יצחק הוטנר, בעל 'פחד יצחק': מי שהיתה לו הזכות לשימוש חכמים גדולים, בודאי הרגיש כי הרבה פעמים היתה פעולה בלתי הגונה משמשת להם לפירכא יותר גדולה על בעל הפעולה מאשר מעשה עבירה ממש'.

דוגמת זה מצינו במדרגות מומי הגוף. הרי אמרו: 'סומא חשוב כמת' (נדרים סד). ולא אמרו 'חרש חשוב כמת' ומכל מקום, סימא את עין חברו אינו נותן אלא דמי עינו! ואילו חרשו נותן לו דמי כולו! ומשום, שאף על פי שבצורת החיות של האדם בכלל, העורון הוא מום הרבה יותר גדול מאשר החרשות ומכל מקום ההפסד והחרבן המגיע לו מן החרשות הוא גדול יותר מפני שאבד לו כלי הקיבול של כח הדבור. (ספר הזכרון לרבי יצחק הוטנר)

'תנא דבי רבי ישמעאל: "אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה, אל תהרהר אחריו ביום, שמא עשה תשובה" (ברכות יט.).

כלומר: מי שבמעלתו וברגתו נחשב 'תלמיד חכם', אזי מוחזק הוא, שאף אם נכשל במעשה עבירה, מכל מקום לבטח עשה תשובה מיד לאחר המעשה ולא הניח שמעשה החטא יפגום וישפיע בנפשו ועל כן 'אל תהרהר אחריו ביום'.



וזהו פשר: 'נבל ברשות התורה'. דהיינו: אף שהמעשה עצמו כשר הוא, אין בו עבירה וחטא מצד עצמו, מכל מקום בפנימיותו ובנפשו של האדם נגרם קלקול ופגם והריהו 'נבל'. וכך יכול האדם שלא לעשות מעשה חטא, אך להיעשות 'בעל תאוה', 'בעל גאוה' וכל מידה רעה.

אכן, אף שכל איסורי התורה הם על 'המעשים' ויתכן שיעשה האדם את כל מעשיו על פי התורה וההלכה, אך למרות זאת יכול האדם להיות 'נבל', כי את רצון השי"ת לא קיים.

ומהו רצון ה' - שמעשי המצוות ישפיעו על האדם שיהא לבו זך ונקי ולא תהא בו נטיה כלשהי אל הרע, אלא אך ורק אל הטוב. (מזן הגרא"מ שך צוק"ל).

פנינים לפרשה מתוך 'טללי אורות'

"ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם"

כתב הרמב"ן: 'ולפי דעתי אין הפרישות הזו לפרוש מן העריות כדברי הרב. אבל הפרישות, היא המוזכרת בכל מקום בתלמוד, שבעליה נקראים פרושים. והענין, כי התורה הזהירה בעריות ובמאכלים האסורים - והתירה הביאה איש באשתו ואכילת הבשר והיין - א"כ, ימצא בעל התאווה מקום להיות שטוף בזימת אשתו או נשוי הרבות ולהיות בסוכאי יין בזוללי בשר למו וידבר כרצונו בכל הנבלות, שלא הוזכר איסור זה בתורה והנה יהיה נבל ברשות התורה' (רמב"ן ויקרא יט ב).

בכל מעשה עבירה שעושה האדם יש שני חלקים: האחד. עצם מעשה העבירה. והשני. הפגם והקלקול שנגרם בנפש האדם כתוצאה מן החטא.

ולפי זה יש להבין את התביעה שנתבעו האבות הקדושים וקדמוני עולם. וכעין מה שמצינו באברהם אבינו שנתבע על שאמר: "במה אדע כי איך שנה" (בראשית טו ח) ובמשה רבינו - "יען לא האמנתם בי" (במדבר כ יב). ולכאורה, כיצד אפשר להעלות על הדעת שיחסה להם התורה 'חטא' של חוסר אמונה? והלא אצל אברהם העידה בו התורה באותו פרק: "והאמן ה' " (בראשית טו ו). ועל משה העידה: "בכל ביתי באמן הוא" (במדבר יב ז).

אלא יש לומר: שמשום מעלתם וגדולתם היה דקדוק הדין כלפיהם חמור ומוחלט ועל כן היה במעשיהם איזשהו חסרון דק מן הדק במעשה עצמו. אך מכל מקום מעלתם וגדולתם לא הניחה להם שהמעשה ימשיך ויפגום בנפשם פגם כלשהו ובודאי היו שלמים ונקיים לחלוטין מן החלק השני של מעשה חטא (ועיין 'טללי אורות' בראשית 'לך לך' קלג).

ויקרא "קדשים תהיו כי קדוש אני" (ויקרא יט ב)

'קדש עצמך במותר לך' (יבמות כ.). ביאר רבי ירוחם ממיר: ראיתי מעשה ונזכרתי הלכה. נזדמן לי פעם אחת להיות אצל רופא, שהזהיר על דבר שתיית קפה בעד אנשים חלשים. ואמר שיש מין קפה כזה שמותר גם לחלשים. וחשבת, מי יודע איזה מין קפה מיוחד הוא זה. אחר כך ראיתי את מין הקפה הלז והנה הוא אותו הקפה עצמו הרגיל, שוה לו ממש מכל וכל, אפילו בקופסה. החילוק הוא רק במה שה'קפאין' שנמצא בכל קפה נמשך (הוצא) מתוכו והרי הוא כבר מותר. שהרי מה שהקפה מזיק הוא רק מפני ה'קפאין'

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

שבתוכו ואם אך נלקח משם ה'קפאין' אזי אין בו כבר שום חסרון והוא טוב מאד'.

על דרך זה צריך להבין דברי הרמב"ן בפרשת קדושים: שביאר ענין **"קדשים תהיו"** - **"פרושים תהיו"**. הרי התורה צייתה והזהירה באיסורים; עריות, מאכלות אסורות וכדומה והתירה איש באשתו ומאכלות מותרים. ואם כן אפשר לאדם להיות **"נבל ברשות התורה"** ועל כן באה התורה וצייתה בציווי כללי **"קדשים תהיו"** - **"פרושים תהיו"** גם בדברים המותרים.

ביאור הדברים הוא; שהחילוק בין קודם החטא לאחר החטא, אינו בהדברים עצמם. הן הן אותם הדברים עצמם שהיו מקודם, אלא שקודם החטא היו בלא 'קפאין', בלא ארס! ולאחר החטא נתהוו בהדברים ארס, דהיינו: כ'קפאין'!

ועל זה ניתן כל העסק של תורה הקדושה, לנקות לצרף ולצחצח את הדברים, לטול מתוכו את ה'קפאין' ושישארו בטהרתם. ולזה באה תורה ואסרה דברים האסורים, משום שבהם מצוי 'קפאין' במדה רבה ואי אפשר לנקותם. ואחר זה עדין יש עסק לנקות ולזכך גם דברים המותרים, שלא יהא בהם אף משהו שבמשהו 'קפאין'. וזהו **"קדש את עצמך במותר לך"** (דעת חכמה ומוסר).



"קדשים תהיו כי קדוש אני" (ויקרא יט ב)

"אמר אביי: "כל המקיים דברי חכמים, נקרא קדוש!" אמר ליה רבא: **"וכל שאינו מקיים דברי חכמים, קדוש הוא דלא מיקרי, רשע נמי לא מיקרי"** (יבמות כ.).

כיצד אפשר לומר, כי זה שלא מקיים דברי חכמים ופורש מדבר איסור, לא נקרא קדוש וגם רשע אינו נקרא?

והלא אמרו חז"ל: **"א"ר יהודה בן פזי: "מפני מה נסמכה פרשת עריות לפרשת קדושים? אלא ללמדך, שכל מקום שאתה מוצא בו גדר ערוה, אתה מוצא קדושה"** (ויקרא רבה כד ו).

וכן מצינו: **"ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי איש אלקים קדוש הוא עבר עלינו תמיד"** (מלכים ב ד ט), **"הנה נא ידעתי" - שלא ראתה זכוב על שלחנו וקרי על סדינו** (ברכות י ב) (רש"י מלכים ב, ד ט).

אלא, יש לומר: כי הפורש מן האיסור ודאי **"קדוש הוא"**, אלא שהמצוה עצמה,

לא נקראת 'מצות קדושה', כי אז היה משמע, שאין כל קיומה, אלא מחמת קדושה. ולא היא!

"הא מאן דלא מקיים, לא מיקרי 'רשע', אלא, 'קדוש הוא' דלא מיקרי." (רשב"א)

"אמר אביי: "כל המקיים דברי חכמים, נקרא קדוש" (יבמות כ.).

כתב המהר"ל: **"אמר ליה רבא: "ומי שאינו מקיים מילי דרבנן, קדוש הוא דלא מיקרי, אבל רשע נמי לא מיקרי."**

אלא, אמר רבא: **"קדש עצמך במותר לך"** פירוש: דאביי סובר, כי נקרא המקיים מילי דרבנן - קדוש, מפני שהקדוש, הוא הפרוש מן החטא ואינו נמשך אחר החמרי. וזה דמקיים מילי דרבנן, נקרא קדוש, שהרי מרחיק עצמו מן החטא שהוא בגוף, אף שאינו מן התורה - ולכך נקרא קדוש. ואינו דומה, למי שהוא מקיים מצות השם יתברך אשר גזר עליו, אף כי כל המצוות שבאו בתורה כלם שיהיה קדוש מן החטאים, אבל, אין נקרא שמו קדוש, רק זה, שהוא פורש עצמו מן הדבר שהוא חטא מצד הגוף, אף כי אינה מצוה בתורה, הוא נקרא קדוש בעצמו. כי מילי דרבנן, הם פרישה וקדושה. ורבא הקשה, דזה משמע שנקרא קדוש? קדוש, שהוא מקדש עצמו מרצונו ולכך נקרא זה האדם קדוש. ודבר זה אינו, כי מאחר שחכמים גזרו, נקרא העובר דברי חכמים, רשע, כי אינו מקיים דברי רבנן. אלא, **"קדש עצמך במותר לך"**. כלומר: שהתורה אמרה שיהיה האדם קדוש. והיינו: פרישה מדבר המותר. כי הערוה בעצמה אין זה מצד הפרישה בלבד, רק שהוא מצות התורה. אבל כאשר פירש עצמו מדבר המותר, דבר זה נקרא קדושה ופרישה. ולכך נקרא השניות איסור קדושה, מפני שהוא פרישה יותר. ובפרט איסור שניה, כי היא פרישה מן הערוה, שהוא דבר חמרי. (נתיבות עולם ב נתיב הפרישות א)



"קדשים תהיו כי קדוש אני" (ויקרא יט ב)

"קדשים תהיו" - הוו פרושים מן העריות ומן העבירה! שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדושה" (ויקרא רבה) (רש"י).

ונראה הטעם; שמאחר ששם 'קדושה' נאמר על פרישה מעניני הגוף ותאותיו, יותר ראוי על גדר ערוה, ששם תאות הגוף ביותר.

ולכן מי שהוא נוטה אחר זנות, יאמר על זה, שהוא **"מעשה בהמה"**. כמו שפירש רש"י: בפרשת 'נשא' אצל קמח שעורים. **"קמח" - שלא יהא מסלת. "שערים" - ולא חטים** (סוטה יב).

היא עשתה מעשה בהמה - וקרבה מאכל בהמה (במדבר ה טו). לפי שהזנות ענין גופני וזה ענין הבהמה, שהיא כולה גוף וחומר.

ולכך מי שפרש מן הערוה, הוא פורש מתאות הגוף החמרי ולפיכך נקרא **"קדוש"**! רצונו לומר; פרוש מעניני עולם הזה, שהוא גוף. (מהר"ל גור אריה)



"קדשים תהיו כי קדוש אני" (ויקרא יט ב)

"דבר אל כל עדת בני ישראל" - למד, שנאמרה פרישה זו בהקהל, מפני שרוב גופי תורה תלויין בה' (רש"י ויקרא יט ב).

"לפיכך בא הכתוב, אחרי שפרט האיסורים שאסר אותם לגמרי וצוה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות" (רמב"ן ויקרא יט ב).

לכל דבר ודבר יש גדר וגבול - גם, למידת הפרישות.

הנה, בזמן בית שני היתה בישראל כת אשר אנשיה התנזרו מכל עניני העולם הזה והיו שוכנים ביערות ובמדברות, נבדלים ומופרשים לחלוטין ממקום ישוב.

אולם חכמי הדור ההוא לא נחה דעתם מהנהגות אותה כת ומארחות חייה הנזיריים. אכן, לא בכדי נקראו חכמי ישראל באותה תקופה 'פרושים', ללמדך, שהם הם היו הפרושים האמיתיים כדרכה של תורה ולא אותה כת נבדלת ומופרשת אשר רוח חכמים אינה נוחה הימנה.

עובד ה' השלם עליו להיות נוח לשמים ולבריות כאחד. וכך שנינו:

"הוא יהיה אומר: "כל שרוח הבריות נוחה הימנו, רוח הקיום נוחה הימנו" (אבות ג י). **"רבי אומר: "איזוהי דרך ישראל שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם"** (אבות ב א). לפיכך, אין האדם רשאי להפך סדרי הטבע ולשבש מנהגו וישובו של עולם.

וזהו שאמרו חז"ל: **"פרישה זו נאמרה בהקהל"**. ללמדך, כי הקדושה והפרישות במותר לך, היא זו השייכת ב'הקהל' ולא בהתנזרות ובהבדלות מישוּבו של עולם. (תפארת יהונתן) ■

גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה

נגע במקום המטונף לאחר נטילת ידיים



ובתרומה, טומאה פוסלת את הידים, מכל מקום באכילת פת, אין הטומאה פוסלת את הידים. ולפי זה יש לעיין מה הכונה שהיסח הדעת פוסל בנטילת ידיים, הרי גם כאשר נגע בטומאה וגם כאשר נגע בטינוף, אינו צריך לחזור ולטול את ידיו ומאיזה דבר הוא צריך שלא להסיח דעת? וצריך לומר; שלפי זה הוא צריך שלא להסיח דעת מהנטילה והוא צריך לזכור שהוא נטל את ידיו וצ"ע.

אך ה'מקדש דוד' שם הוכיח מהגמרא במסכת יומא [ל א]; שאם הוא נגע בטינוף באמצע הסעודה, הרי הוא צריך לחזור ולטול ידיו. ולכן כתב, שלגבי נטילת ידיים לסעודה מודים רבותיו של רש"י והרמב"ם לרש"י שגדר התקנה היתה משום קדושה ונקיות ואף שטעם התקנה היתה משום סרך תרומה, מכל מקום אינם גדר אחד, אלא בתרומה, הידים נפסלות כאשר הן נגעו בטומאה. ובסעודה, הידים נפסלות כאשר הן נגעו בטינוף. **ודברי השלחן ערוך הם ככולי עלמא.**

"טומאת ידיים" שונה משאר הטומאות בכך שבכדי להטהר ממנה אין צורך לטבול את הידים במקוה כשר, אלא די בשפיכת רביעית מים מכלי על הידים כדי לטהרן. [דין זה הוא לגבי תרומה בלבד, אך לגבי קדש - אין הידים נטהרות עד שיטבול אותן במקוה כשר].

ד. והוסיפו חכמים וגזרו, שכל אדם האוכל פת ואפילו פת חולין, חייב לטול את ידיו לפני האכילה. ואף ש"סתם ידים" אינן מטמאות מאכל חולין, שהרי הן בדרגת שני לטומאה ואין שני עושה שלישי בחולין, מכל מקום, רצו חכמים להרגיל את הכהנים לטול את ידיהם קודם אכילת תרומה ולפיכך תיקנו שכל אדם יהיה חייב לטול ידיו קודם אכילת פת. ■

כל גופו טמא ולא תועיל לו נטילת הידים בלבד, אלא הוא צריך לטבול את כל גופו?

ולכן ביאר רש"י; שחכמים לא חששו כלל שמא הוא נגע בטומאה, שהרי אינו מסיח דעת מטומאה, אלא שדרך הידים להתעסק בדברי טינוף ולכלוך וגנאי הוא לתרומה שנוגע בה בידים מסואבות ולכן גזרו חכמים טומאה על ידיים שלא נזהר לשמור אותן בנקיות, בכדי שקודם שיגע בתרומה ינקח את ידיו. **וכן כתבו הראב"ד** ב'תמים דעים' [הובא בתוספות יום טוב פ"ב מ"ב] **והרא"ש** בפירושו למסכת טהרות [פ"ז מ"ח].

הפרי מגדים [בהקדמתו להלכות נטילת ידיים] **והמקדש דוד** [מה ג] **תירצו את קושית רש"י על רבותיו;** שאדם שאוכל תרומה רגיל להיזהר מ'אב הטומאה' וגם הטמאים פורשים ממנו. ולכן לא חששו שמא נטמא כל גופו מ'אב הטומאה', אלא חששו רק שמא נטמא מ'ראשון לטומאה' והרי אם באמת נטמא מ'ראשון לטומאה', רק ידיו טמאות ומועיל לזה נטילת הידים בלבד.

וכתב הפרי מגדים שם; שיש חלוק גדול בין השיטות. שלפי דעת רש"י 'סתם ידים' פירושו; אדם שלא שמר את ידיו **בנקיות**, כלומר; שלא יגעו בטינוף. ואם כן, כאשר אדם נטל את ידיו ולאחר מכן נגע בדבר טינוף, הרי הוא טעון נטילת ידיים, שהרי ידיו אינם נקיות.

אך לפי דעת רבותיו של רש"י והרמב"ם; 'סתם ידים' פירושו; ידי אדם שלא שמר את ידיו **בטהרה ולפיהם;** אפילו אם נגע בדבר טינוף, אינו טעון נטילת ידיים, אלא אם נגע בטומאה, שהיא פוסלת את הידים.

ולפי זה, מה שפסק השלחן ערוך [ס"ס קסד] שאם נגע באמצע הסעודה במקומות המטונפים צריך לחזור ולטול ידיו ולברך, זה רק לדעת רש"י, אך לדעת רבותיו של רש"י והרמב"ם אינו צריך.

עוד כתב הפרי מגדים [הובא ב'ביאור הלכה' שם]; שאם נגע באמצע הסעודה בטומאה, כשרץ וכדומה, אינו צריך לחזור ולטול ידיו. ודין זה קיים אף לשיטת רבותיו של רש"י, שהרי אם הוא נגע בתוך סעודתו ב'ראשון לטומאה' פשוט שאינו צריך לטול ידיים שוב ואף שהתקנה היתה משום סרך תרומה

מערכת 'חברותא' מיוחד ל'גנזי המלך'

שאלה: מה דין אדם שנטל ידיו לסעודה ונגע לאחר מכן במקום מטונף?

תשובה: א. מדין תורה; אדם נטמא רק על ידי 'אב הטומאה' [כגון; שנגע בפת, או בטמא מת, או בזב, או בשרץ ובכדומה]. אך אם נגע האדם בדבר שהוא 'ולד הטומאה' [דהיינו; שדרגתו היא 'ראשון לטומאה' או 'שני לטומאה'] הוא אינו נטמא כלל.

ב. שלמה המלך תיקן; שאם נגעו ידיו של אדם ב'ראשון לטומאה', יטמאו הידים ויהיו בדרגת 'שני לטומאה'. תקנה זאת של שלמה המלך היתה רק לגבי תרומה וקדש - שיטמאו הידים [מדרכבן] תרומה וקדש. **כמו כן;** הגזירה היתה רק לגבי טומאת הידים, אך שאר גופו נשאר טהור. **ותיקן שלמה;** שתועיל נטילת ידיים מכלי שיש בו רביעית מים, כדי לטהר את הידים.

ג. בסוף ימי בית שני הוסיפו חכמים וגזרו על 'סתם ידים', שהן ידיים שהסיח האדם את דעתו משמירתן בנקיות - שיהיו טמאות בדרגת 'שני לטומאה', אף שאינו יודע שנגעו בטומאה, מפני שהידיים 'עסקניות' הן ואין ראוי לאדם שיאכל תרומה בידים מטונפות.

בהגדרה זו נחלק רש"י עם רבותיו במסכת שבת [יד א]. בגמרא שם מבואר; שחכמים גזרו טומאה על הידים משום שסתם ידיים עסקניות הן.

וביאר רבותיו של רש"י; שחכמים חששו שמא נגע האדם בידיו בשרץ וכדומה, בלא שימת לב ולכן גזרו טומאה על 'סתם ידים' שלא נזהר לשמור אותן מנגיעה בטומאה. **וכן כתב הרמב"ם בפירוש המשנה** [במסכת טהרות פ"ז מ"ח ובמסכת זבים פ"ה מ"ב].

אולם רש"י הקשה על פירושו; איך יתכן לומר שחכמים חששו שמא הוא נגע בטומאה, הרי אם הוא הסיח את דעתו מנגיעה בטומאה, קיים חשש שמא הוא נגע גם ב'אב הטומאה' והרי באופן זה,

רחוב האדמו"ר
מקוצק 41
בני ברק

למבירה ספרי תורה מהודרים
שנכתבו ע"י סופרים מומחים ויראי שמים
בכתב ספרדי, בית יוסף, והאר"י

מבצע מיוחד

כל הרוכש ספר תורה עד חג השבועות יקבל ארגז מהודר (או עצי חיים ומעיל)

כמו כן ניתן להשיג אצלנו תפילין מהודרים לפרטים והזמנות נא לפנות לשי

052-8077722

יעמדו על הברכה

מסעודה בת ליזה ברכה והצלחה	ליוסף בן אירן סעידה ורבקה בת ג'זל מזל רפואת הנפש והגוף
פנחס חסו בן לאה לעילוי נשמתו	לעילוי נשמת חיים בן אלישבע ז"ל גבריאל בן נגיה ז"ל
רפאל בן רחל יזכה לשלום בית והצלחה	חזרה בתשובה שלמה לאלכסנדר שמואל בן דוד דימה ולדומילה
לאלאנורה בת אדה רפואה שלמה	מרקו בן אליזה ברכה והצלחה
בנימין ורוברטו בני יולנדה יזכו לחזור בתשובה שלמה	גיוספה בן אברהם ברכה והצלחה לכל משפחתו
אילן בן אסתר ברכה והצלחה לכל משפחתו	ויטוריו בן חנה ברכה והצלחה לכל משפחתו
דויד בן דינה יזכה לחזור בתשובה שלמה עם משפחתו	הצלחה לידירנו ידידיה איש ימיני

אוצרות חיים

קייטנות נשים

במלון ניר עציון

בסיס ראשון - רבעי יז-כ סוף תשס"ז (6-5-3)

פנסיין מלא

כמה מאות

- הרב שמחה כהן שליט"א
- הרב יודיה מנת שליט"א
- הגויספולג הרב גלעד שמע שליט"א
- הרבנית שושנה סלל תחי
- הוסרת חדות לי
- הוסרת אילת דק
- הריקדה וקרוי עם חני דקן
- קוסטיקת זמר - עם באקולמ ארבל

אוצרות חיים
050-3131740, 03-6880091

תרפאת שיניים שן וחסד

נוסד בשנת 1982

כתר חרסינה 570 ש"ח

שתל 1.490 ש"ח + תותבת 1.590 ש"ח

תותבת גמישות ללא ווים 2.990 ש"ח • ישור שיניים החל מ-4.800 ש"ח

הנחות מפתיעות למשפחות ברוכות ילדים, לתלמידי ישיבות ובני תורה

רח' רבי עקיבא 44 ב"ב פינת הרב קוק

052-8448443 ♦ 03-5794757

כל המעוניין לזכות ולהיות שותף בהפצת 420,000 עמודי התורה של 'גנזי המלך' בכל שבוע, יתרום 500 שקלים לע"י, רפואה, זיווג, הצלחה, פרנסה, זרע חי וקיים וכו' ויקבל פרסום בקוביה כדלעיל.

03-6762226

שירותי כח אדם וסיעוד

● עובדים זרים מכל העולם
● טיפול בקשישים, מוגבלים ונכים במסגרת חוק הסיעוד של ביטוח לאומי
● מטפלים למשך 24 שעות - אפשרי ללא לינה ● מענה מידי לכל פניה

בדישיון מסדר העבודה והרווחה

0204-704-700-1 פקס: 08-9356686 נ"ד: 050-2333333 רח' הרצל 96 רחובות, מיקוד: 76548 raz2004@bezeqint.net



להרויח בגדול!

בתכנית 'כח כפלים'

מלאו הוראת קבע זו על סך \$28*

ותקבלו

חינם!

טיול לאתרים בצפון

חינם!

קלטות וידאו, CD, טייפ וספרים

חינם!

מנוי שנתי ל'גנזי המלך'

חינם!

מנוי שנתי לעתון 'ארבע כנפות'

חינם!

סוף שבוע ששי שבת עם הרב אמנון יצחק

הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מינימום

תאריך

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1. אני/ו הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בית _____ פלאפון _____

מס' חשבון בבנק		סוג חשבון		קוד מסלוקה	
בנק	סניף				
2	3	9	2		

קוד מסד

נותן/ים לכם בזה הוראה לחיוב חשבון/נו הנ"ל בסניפכם, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מונטי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב'פרטי ההרשאה'.

(2) ידוע לי/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הדעה המני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לבטול ע"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל מאש חוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חוב לא יותר משלושים ימים ממועד החיוב, אם אוכרח/נכרח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. (3) ידוע לי/נו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המוטב. (4) ידוע לי/נו כי סכומי החיוב ע"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. (5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו. (6) הבנק רשאי להוציא/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, ויודיע לי/נו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. (7) נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, קבלת ההוראות אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה:

1. סכום החיוב ומועדו: קבעו מעת לעת ע"י "שופר" עפ"י (העקרונות לקביעתם).

2. ברגי' החיוב: (סמן במשבצת המתאימה)

\$ 28 זכאות ליחיד

\$ 56 זכאות לזוג

לחודש 30 לחודש 20

חתימת בעל/י החשבון _____

תורם נכבד, שים לב: הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עליך לשלוח את המוטב ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק, טל: 03-677779